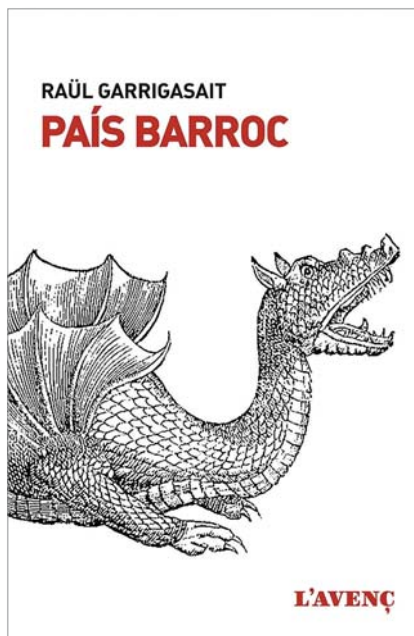

Tria personal

per Anna Ballbona

Raül Garrigasait

País barroc

L'Avenç, Barcelona, 2021.

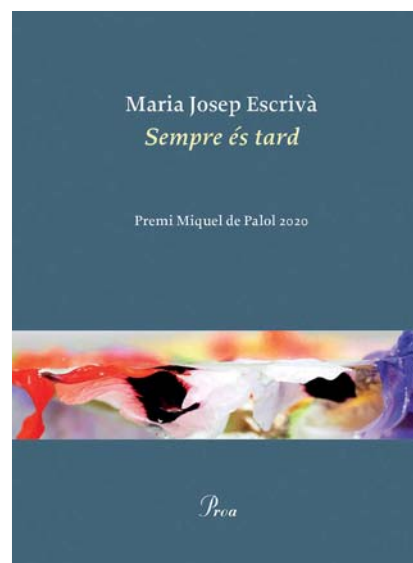
En cent pàgines, Raül Garrigasait traça un recorregut profund i amè sobre la formació de la pròpia identitat. Una mena d'endrea de l'origen, de les influències, de les tries, una temptativa d'allò més fructífera per comprendre el món d'on ve —d'on venim—, per desxifrar-lo i compartir-ne algunes claus amb generositat. El volum sorgeix arran de la sèrie d'articles literaris publicats a «L'Avenç» i té com a motor de propulsió l'experiència i el paisatge propi, humà i tangible, del Solsonès. De mica en mica, s'eixampla i s'omple de curiositat i riquesa cultural i alhora de camí vital, descoberta, lu-

cidesa i desxiframents de la realitat, amb referències a l'art (els lligams barrocs que té més a mà i els altres que va desbrossant per ell mateix), a les petjades literàries (Foix, Lull...), a la música (Bach senyorejant) o a les llengües, el llenguatge i els països (a més del país barroc, és curiosíssim com desgrana l'efecte que li fan Alemanya i Grècia).

País barroc està fet de diverses capes que es trenen amb una naturalitat fascinant. No es fan nosa, sinó que van creixent, de manera que tant l'emoció per una llegenda o un personatge connectat amb energies tel·lúriques com el gust per la reflexió portada més enllà, sense impostures ni escarafalls, hi troben un lloc confortable. Sense nostàlgies vàcues ni idolatries, el vigor del pensament i la forma serena que dona a la memòria «enganyosa» eleven l'esbós biogràfic. Hi brillen els cops de volant vitals als quals fem per manera de posar paraules després (com explica com deixa enrere la fallera pel rock californià i l'etapa del Conservatori) i un esforç per emparaular el món amb precisió (el pagès poeta pensador Divins és d'allò més entranyable).

La fumera mítica que provoquen les històries i llegendes properes (l'avi que no vol que li imposin lleis ni li trenquin les oracions, el violonista esfumat, els emboscats...) serveix per a avançar en el camí d'aclarir les idees, com a estímul per continuar l'exploració. De la connexió dels vells ímpetus salvatges amb els inte-

ressos i el desvetllament propis, Garrigasait en treu aquest anar al fons de les coses, un fer llum sobre les contradiccions més amagades d'allò que semblava petri. El volum actua, també, com un recompte de vida amb l'arribada a l'edat dels quaranta anys i dels fills, i del preguntar-se quines forces ens belluguen i quines guerres afrontem o desfem.

Maria Josep Escrivà

Sempre és tard

Premi Miquel de Palol 2020
Proa, Barcelona, 2020.

Una colla de motius converteixen *Sempre és tard* en un poemari madur, que ha valgut a Maria Josep Escrivà el Premi de la Crítica 2021 de l'AELC. L'obra s'enceta amb un poema, «Llindar», que un cop travessat fa transitar el lector per formes, rit-